

Минка се позамисли. Тя не можеше да се увърва да ли бѣ духнала воценицата, или бѣ я оставила да гори. Но Пенчювца за таково нѣщо сега нѣма врѣме да мисли.

Захващатъ сега да си приказватъ приказки ни врѣли, ни кипели, ударятъ на кикотня, на смѣхове съ високъ гласъ. А хора минуватъ заминуватъ. Този, който е честенъ, и който познава Пенчювца що е за стока, ще мине по-край тѣхъ съ наведени очи, а този който е палавъ, е зеръ, свѣтъ туй я, има и палави хора, отдалечъ ще си втренчи очитѣ въ хубостницитѣ, билия, ако има нѣкой да ги съглѣда отъ страни, ще забѣлѣжи че или Пенчювца или приятелтъ, ще си посвие едното око. Но на врага, кой ще ги глѣда въ очитѣ, нека послушае малко правоучителнитѣ свѣти на доволно развеселената Минкина въспитателка.

— Зела си да му мислишь за женение, що ти трѣба тебе, хей чумо, мѣжъ, азъ го имамъ, ей го хе! де лежи и хърка като свиня, че за какви спюри е? Зела съмъ го салтъ за пакость, да не можа отъ него, както щж да ходя, и каквото искамъ да нося. Че и да го храня... Не ти трѣба тебе женение... дѣто ще ти се радва единъ, и то, кой го знае, я ти се радва, я нѣ, но хубаво да ти се радватъ по...

— «Огънь! огънь! огънь гори въ града! Тичайте!» Издадохъ се виковете изъ лозята отъ гроздоберцитѣ.

Пенчювица скочи исплю сакъжа, сбута Пенча. Минка истръжна.

Въ срѣдъ града бѣ избухналъ пожаръ. Отъ далечъ не можеше твърдѣ да се распознае коя къща гори, но посоката бѣше кадѣ Пенчювата къща.

Пенчю истрѣзвѣ. Той си ококори подпухналитѣ очи кадѣ града.

— Огъньтъ е кадѣ нашата къща извика той. Мари